

Václav Paštěka: Básnická antologie jako součást vzdělání a výchovy čínských dětí za dynastie Qing se zvláštním zřetelem k Tang shi sanbai shou

(posudek vedoucí diplomové práce)

Autor prokazuje dobrou znalost sekundární literatury v evropských jazycích a na jejím základě kvalitně zpracovává kontext tradičního způsobu vzdělání a jeho náplně. V těchto pasážích také velmi pěkně formuluje své myšlenky. Otazník kladu jen k použití označení „slabikář“ pro různé druhy učebnic; v některých případech by bylo vhodné zvážit i jiné možnosti (např. čítanka), případně ponechat přímý překlad z čínštiny („domácí naučení“).

Analytická část (vlastní rozbor antologie) je v tomto smyslu o poznání slabší. Rozbor zůstává v elementární popisné rovině, často se stává, že není dotažený, nebo jen naznačuje myšlenku, kterou by bylo potřeba rozvést a lépe vyargumentovat. Také formulace jsou v této části práce méně suverénní a výstižné.

Práce je logicky strukturovaná, konečné provedení by však ještě potřebovala text lépe provázat. To souvisí také s kritickou poznámkou dotýkající se místy nedotažené analytické části práce.

Co se překladů týče, jedná se o účelové překlady sloužící potřebám tematického rozboru a v některých případech by si zasloužily dotáhnout.

Velmi oceňuji výběr zaměření práce na otázku způsobu četby a výuky čtení. K němu dospěl diplomant na základě vlastní četby odborné literatury – můj přínos jako vedoucí práce se týkal zaměření na konkrétní typ učebních textů (čítanky se zaměřením na poezii). Líbí se mi také, že autor iniciativně propojuje svá pozorování s odkazy na romány, v nichž je výuka poezie zmiňována a mohou složit také jako dobové svědectví o této praxi.

Po formální stránce práce odpovídá nárokům na práci diplomovou, je řádně opatřena poznámkovým aparátem a korektně vypracovanou bibliografií (příležitostně jsou nesoustavně používána hůlková písmena). Nedůsledné je pouze citování ze základního pramene (edice Chen Wanjun), kde se stává, že chybí odkaz na konkrétní stranu a stránku. Práce také nese stopy spěchu, s nímž byla dokončována (mezera na s. 15, řada překlepů, příležitostně věty s porušenou shodou přísudku s podmínkem – zjevně jako důsledek přehlédnutí při úpravě textu, opakující se citace Naquin na s. 6 a znovu totéž na s. 18 – tam s překlepem jako Nanqin apod.).

Celkově práce působí zajímavě a přínosně, avšak v některých ohledech nedotaženě. S ohledem na to navrhuji hodnocení slabší dvojkou.

Otázka k diskuzi: proč si myslíte, že nejvíce jsou zastoupena pravidelná osmiverší? Může to mít i nějaké pedagogické souvislosti?

Glasgow, 30.8.2018

Olga Lomová